

Ewald Frank

kázané 24. 6. 1990, 14:00, Zurich, Switzerland

1. Král. 17:

*Boh sa postaral o pokrm pre tých, ktorých chcel zachovať pri živote
Svetlo, ktoré nám dal, nepatrí pod nádobu!*

vysielané 8. 4. 2026

Chcel by som pre naše preberanie Slova čítať 1. Kráľovskú 17 a potom ešte ďalšie biblické miesta. Chceli by sme i dnes, aby Boh k nám hovoril, aby sme mu porozumeli, verili mu a dôverovali. Najprv z 1. Kráľovskej 17 od 1. verša až po verš 6.

[1] ***Vtedy povedal Eliáš Tišbenský, ktorý bol z cudzích obyvateľov Gileáda, Achabovi: „Akože žije Hospodin, Boh Izraelov, pred ktorého tvárou stojím, tak iste je, že nebude po tieto roky rosy ani dažďa, len na moje slovo.”***

[2] ***A stalo sa slovo Hospodinovo k nemu povediac:***

[3] ***„Odídi odtiaľto a obráť sa na východ a skry sa pri potoku Karite, ktorý je naproti Jordánu.***

[4] ***A bude tak, že z potoka budeš piť, a krkavcom som prikázal, aby ťa zao-
patrovali potravou.”***

[5] ***A tak odišiel a učinil podľa slova Hospodinovho; a odídúc, usadil sa pri
potoku Karite, ktorý je naproti Jordánu.***

[6] ***A krkavce mu donášali chlieb a mäso ráno a chlieb a mäso večer, a z
potoka pil.***

Existujú svedectvá v Svätom Písme, ktoré sú mimoriadne. A práve život proroka Eliáša bol predsa v každom ohľade mimoriadny, muž s Božím poverením, ktorý mal spojenie s Bohom a mohol povedať: „V najbližších rokoch nebude pršať, áno, ani nepadne rosa ani dažď..” A potom prichádza tá dôležitá poznámka: **„len na moje slovo.”** [1Kra 17:1]

Tu máme veľmi jasné svedectvo pred očami: muž, ktorého slovo bolo Božím slovom, muž, ktorý neprednášal vlastné myšlienky, ale nechal, aby sa slovo Pánovo stalo jeho slovom, ktoré potom odovzdával ďalej; a hľa, slovo Pánovo, aj keď je vyslovené ľudskými ústami, zostáva Božím slovom, a Slovo Božie sa nikdy nevracia prázdne, ono vždy vykonáva to, ku čomu ho Boh poslal.

My veríme v to, že Cirkev Pánova pred vytrhnutím bude mať službu. Ona obdrží slovo hodiny, nielen učiteľsky, ale i veci, ktoré majú byť vyslovené, ktoré Boh chce, aby sa diali, ktoré on zjavuje a ktoré potom budú vyslovené v jeho mene. Spojenie Božieho ľudu s Bohom, tak, aby sa jeho myšlienky stali našimi myšlienkami, jeho slová sa mohli stať našimi slovami, a aby sme ich vyslovovali pod vedením Svätého Ducha a už len prihliadali, ako sa stávajú Božou realitou pred našimi očami.

Boh to zaslúbil, **„nie skrze vojsko ani silu, ale skrze môjho Ducha sa to stane”** [Zach 4:6], a Boží Duch vždy potrebuje nádoby, on potrebuje srdcia, ktoré slovo prijímajú a veria, on potrebuje ústa, ktoré jeho slovo vyslovujú, aby sa potom naplnilo a stalo.

To slovo z Jakuba 5 obzvlášť verš 17 a 18 sme čítali. **„Eliáš bol človek ako my.”** [Jak 5:17]

To nás potešuje. On nebol žiadny superman, ktorý by sa vznášal nad oblakmi, on bol človek ako my, s rovnakými núdzami, s rovnakým každodenným životom, rovnakým sabbatom a nedelou, všetko presne tak ako my, takto to bolo i s ním. A on sa modlil podľa Božej vôle a Božieho Slova, a stalo sa tak. Modlil sa, aby nepršalo, a tri a pol roka nepršalo. A modlil sa ešte raz, aby pršalo, a hľa, stalo sa. A v tom spojení nám je predsa povedané, že Eliáš bol človek ako my. Takže z toho by sme mali nabráť nádej a byť vo viere posilnení, a nehovoriť: „Áno, to boli Boží muži, to boli proroci s mimoriadnym statusom.” Niečo také u Boha neexistuje, u Boha nie je žiadneho uznávania osôb. Každý z každého národa, ktorý k nemu prichádza a verí mu, je mu za správneho. A tak si chceme obzvlášť túto poznámku vziať k srdcu.

Čítam ju ešte raz z Jakuba 5, 17 a 18:

[17] **Eliáš bol človek, ktorý trpel podobným ako my, a modlil sa horlivo, aby nepršalo, a nepršalo na zemi tri roky a šesť mesiacov.**

[18] **A zase sa modlil, a nebo dalo dážď a zem vydala svoju úrodu.**

Tu je nám ukázané, že Boh vypočúva modlitby. Tu je nám ukázané, že Boh z nebies na zemi odpovedá. Tu je nám ukázané, že Boh je schopný učiniť všetko možným a taktiež to naplniť a vykonať. V poslednej časti 16. verša je nám povedané, že **„modlitba spravodlivého má veľkú moc, ak je vážna, ak je horlivá”**. [Jak 5:16]

My veríme, že Boh nás dostáva do vážnych situácií, dopúšťa, a že potom v tejto plnej vážnosti, ktorá nás obklopuje, môžeme ku Bohu vysielat' modlitbu viery s tým, že sme si vedomí, že ju vypočuje a že odpovedá.

Keď čítame v 1. Kráľovskej 17 ďalej, potom tam stoja nádherné slová a výroky. Pán prikázal krkavcom, aby ho krmili ráno a večer. Dostával hotový pokrm: chlieb a mäso. Vôbec sa nemusíme pýtať, odkiaľ to tí krkavci priniesli. Neukradli to, to tu môžeme tak poznamenať. Oni to nevzali zo žiadneho stola, ktorý bol už niekde pripravený, to im Boh pripravil. Nikto mi nemôže povedať, že u nejakého Müllera alebo Mayera to ukradli a priniesli to Eliášovi. Boh má prostriedky a spôsoby, on je predsa stvoriteľ neba i zeme. On stvoril všetky zákony pre celú prírodu.

Čo čítame v Starom zákone o izraelskom národe? Že ich Boh 40 rokov krmil, chlebom z nebies ich živil. [5M 8:2-4] A oni pili z duchovnej skaly, ktorá ich doprevádzala, a touto skalou bol Kristus. [1Kor 10:4]

My zo srdca veríme v to, že Boh je mocný, že sú mu všetky veci možné, a ak my môžeme veriť, i my uvidíme Božiu slávu.

Vo verši 5 v 1. Kráľovskej 17 stojí:

[5] ***A tak odišiel a učinil podľa slova (alebo príkazu) Pánovho.***

V Božom Slove existujú určité pokyny, ktoré Pán dal, ktoré musíme dodržiavať, ktoré musíme z našej strany naplniť, a potom môžeme počítať s tým, že Boh zo svojej strany učiní to, čo zaslúbil.

Ale vidíte, že i tu môžu byť cesty Božie úplne odlišné. V priebehu niekoľkých rokov môže nastať úplne nová situácia. To tu vidíme u Eliáša, v kapitole 17 od 7. verša čítame:

[7] ***A stalo sa po nejakom čase, že vyschol potok, pretože nebolo dažďa v zemi.***

[8] ***Vtedy sa stalo slovo Hospodinovo k nemu povediac:***

[9] ***„Vstaň, choď do Sarepty, ktorá patrí Sidonu (iný preklad hovorí Sarpas), a budeš bývať tam; hľa, prikázal som tam žene vdove, aby ťa zaošetrovala potravou.”***

Ten, kto pozná ten príbeh, ten predsa vie, čo bude nasledovať, čo príde: Vdova, ktorá so svojím jediným synom chcela zjesť posledné jedlo. V celej krajine bolo sucho, núdza bola veľká, posledné zásoby sa míňali. A hľa, táto žena, ktorá chce pripraviť to posledné pre posledné jedlo, sa musela

dozvedieť, že jej Boh posielal ešte jedného spolustolovníka, pre ktorého vlastne už nič viac nezostalo. Ona povedala: **„Už len pre mňa a môjho syna máme, a potom zomrieme.”** Ona mohla vidieť, že olej v nádobe sa miňal a múka v nádobe stačila už len na posledný pokrm.

Ale potom prišiel ku svojmu plánu Boh. On poslal svojho služobníka a proroka, aby táto vdova v čase sucha a hladomoru nezomrela, ale skrze div zostala zachovaná pri živote. V prvom okamihu to vyzerá tak, ako keby chcel Boh poslať svojho proroka do veľmi chudobného domu, kde už nič viac nie je a kde sa už nedá veľkolepo servírovať. Ale potom sa celý obraz obracia, Pán zasahuje. On sa nestará len o tých dvoch, postará sa o troch.

Teraz čítam verš 12:

Na to riekla žena: „Akože žije Hospodin, tvoj Boh, nemám ani podpopolníka, iba čo mám v galette za hrst' múky a trochu oleja v nádobe; a hľa, beriem dva kúsky dreva, aby som, keď prídem, pripravila to sebe a svojmu synovi, aby sme to zjedli a potom zomreli.” [1Kra 17:12]

Malo byť podávané posledné jedlo, a potom istá smrť. Ale Boh videl ten stav, videl núdzu a postaral sa o to, aby voda v tomto potoku prestala tiecť, veď predsa už nepršalo, a on prikázal svojmu služobníkovi a prorokovi, aby išiel tam, kde bola núdza najväčšia, aby zachoval pri živote to, čo malo byť pri živote zachované.

Cesty nášho Boha sú niekedy nepochopiteľné, ale vždy nádherné. A v Novom zákone existuje slovo, myslím, že to stojí v Lukášovi 4, keď sa Pán odvolával na túto udalosť, a povedal nasledovné v Lukášovi, kapitola 4, verše 25 a 26:

„Ale pravdu vám hovorím, že za dní Eliášových bolo mnoho vdov v Izraelovi, keď bolo zavreté nebo tri roky a šesť mesiacov, a keď bol prišiel veľký hlad na celú zem, a k niektorej z nich nebol poslaný Eliáš, iba do sidonskej Sarepty k žene vdove.” [Lk 4:25-26]

Vidíme, aké sú cesty Pánove, a niekedy by sme sa mohli pýtať, prečo Boh daroval práve tomuto domu, tejto rodine milosť, prečo nie všetkým ostatným?

Vy milí, to „prečo”, tú otázku „prečo?”, si nemusíme klásť, my predsa odpoveď nedostaneme. Ale Boh zná srdcia, on vie, kto s vďačnosťou prijme a kto neprijme. On klope tam, kde mu otvorí. Porozumeli sme tomu? On by

predsa nechcel byť vždy odmietnutý. On by chcel, aby sme k nemu prišli, aby sme zaklopali a aby nám potom bolo otvorené.

Čítam ďalej z 1. Kráľovskej 17 od verša 13.

A Eliáš jej riekol: „Neboj sa; choď, učniň, ako si riekla, len najprv sprav mne z toho nejaký malý podpopolník a dones mi sem von a sebe a svojmu synovi spraviš potom.”

To znie taktiež veľmi prísne. Prorok sa zdá byť hladný, on chce sa ako prvý najesť a potom majú jesť ostatní. Ale Boh mal predsa niečo v pláne, jemu bolo zjavené, aké poradie v tomto dome musí byť dodržané, aby sa mohol stať Boží div skutočne.

Čítam ďalej, a síce od verša 14:

„Lebo takto hovorí Hospodin, Boh Izraelov, že galeta múky sa neminie, ani nebude chýbať v nádobe oleja, až do toho dňa, v ktorý dá Hospodin dážď na zem.” [1Kra 17:14]

Neviem, čo si my všetci o tom myslíme, ale ja tomu verím. Ja verím tomu, čo tu stojí napísané. Tá žena mohla otvárať kohútik tak často, ako potrebovala olej, nezáležalo na tom, koľko litrov to bolo, toho málo oleja sa rozmnožilo a tá trocha múky taktiež.

Prečo? Pretože to Boh tak zariadil. Boh môže skutočne všetko. Pomyslíte predsa na nasýtenie 5 000, nasýtenie 4 000. Či Pán nevzal len niekoľko chlebov a niekoľko málo rýb? A čo učinil? Ďakoval a lámal a lámal a lámal a lámal, a chlieb zostával v jeho rukách a on rozdával a rozdával a rozdával, rozdeľoval. A hľa, ešte stále bol v jeho rukách chlieb, ktorý mohol byť lámaný a mohol byť rozdávaný.

Veríte tomu? 100-percentne. V jeho rukách sa dejú Božie divy tu na zemi.

Ale keď čítame takéto biblické miesta a pripomíname si takéto udalosti, povstáva v nás vďačnosť a hovoríme: „Aký veľký si ty, aký veľký si ty...” a poznávame, že Pánovi ide dokonca o vdovu a jej syna. Boh sa stará i o teba, aj keď si už na konci a myslíš si, že ďalej to už nejde, že už viac nevystačíš, že sily a všetko zlyháva, sme na konci – a vtedy je Boh na počiatku. Tam kde my končíme, tam Boh začína činiť divy, takže všetci žasneme.

Aby som sa ešte stručne vrátil k tomu rozmnoženiu chleba... Vy predsa viete, keď sa potom najedli všetky tie tisíce. A vtedy sa počítali len muži, nie ženy a deti, tak to stojí napísané. A ak to bolo 5 000 mužov, tak si pro-

sím predstavme, koľko žien a detí sa k nim ešte pridalo, a aký dav ľudí sa tam celkom najedol.

A čo povedal Pán svojim učeníkom? „**Vy im dajte jesť.**” [Mt 14:16] On lámal chlieb, dával ho im a oni ho rozdávali.

Radujem sa z toho, že zostalo presne 12 košov, nie menej a nie viac, 12, Pán povolal do svojej služby 12, tí rozdávali a 12 košov zostalo, aby mohlo byť rozdávané ešte ďalej. A my rozdávame až doteraz, pretože človek predsa nežije len z chleba samotného, ale z každého slova, ktoré vychádza z Božích úst. [Mt 4:4] Pán nám láme chlieb a my ho smieme rozdávať.

Vtedy dňoch proroka Eliáša sa udial div, olej a múka sa rozmnožili – mohli by sme nakrmiť nielen rodinu, ale i všetkých susedov, pretože tam, kde Boh dáva, tam dáva hojne a nikto sa nemusí obávať, že by to raz nestačilo.

Čítam ďalej, vo verši 15 stojí: [1Kra 17:15]

[15] **A išla a učinila podľa slova Eliášovho...**

Ale Eliáš mal predsa pokyn Pánov; on odovzdal ďalej Boží pokyn a ona podľa neho konala. A tak čítame:

[15] ... **a tak jedla ona i on i jej dom za mnoho dní.**

[16] **Galeta múky sa neminula, ani nechýbalo z nádoby oleja podľa slova Hospodinovho, ktoré hovoril skrze Eliáša.**

Áké posilnenie viery pre nás všetkých! Slovo Pánovo sa nikdy nevracia späť prázdne, bez ohľadu na to, na akú oblasť sa vzťahuje. [Iz 55:11] To, čo Boh povedal, to sa stane, to sa musí stať. *Skôr padnú nebesia, ako by ma sklamalo tvoje Slovo.* Áno, speváci nám to už spievali a my vieme, Písmo nemôže byť zrušené. Boh dodržiava to, čo zaslúbil.

Od verša 17 potom nachádzame niečo veľmi zvláštne, že tá núdza, choroba a smrť môžu vstúpiť aj do toho domu, kde sa predtým udial veľký Boží div. A to je potom tá situácia, s ktorou sa my dokážeme najhoršie vyrovať, pretože si pamätáme to, čo Boh už vykonal a zrazu sa ocitáme v situácii, ktorej čelíme a nemáme rady ani pomoci.

Čítajme ešte od verša 17: [1Kra 17:17]

[17] **A stalo sa po tých udalostiach, že ochorel syn ženy, panej domu a jeho choroba bola veľmi ťažká, takže nezostalo v ňom ani dychu.**

[18] **A riekla Eliášovi: „Čo ja mám s tebou, muž Boží? Prišiel si ku mne na to, aby si mi pripomenul moju nepravosť a aby si usmrtil môjho syna?“**

Ona v tom okamihu zabudla na to dobré, ktoré Boh na nej a na jej synovi vykonal. Zabudla na to, čo Boh už vykonal, a hľadela na ten prítomný okamih a dala priestor svojej núde a zúfalstvu a povedala: „Muži Boží, ty si len prišiel, aby si mi pripomenul moje zadlženie voči Bohu a aby si teraz na môj dom privolať nešťastie?“

Existujú situácie, v ktorých ideme sami so sebou i s Božími služobníkmi a s tým, čo nás postihuje, do súdu, máme vnútorný konflikt, s ktorým sa musíme vysporiadať, a pýtame sa sami seba, prečo sa to muselo stať, alebo prečo sa to stalo.

Neexistuje nič nové pod slnkom. Všetci ľudia sú rovnakí. Oni reagujú v rovnakej situácii navlas rovnako, ako už pred nami reagovali všetci ostatní.

Vďaka buď Pánu i za takéto príklady v Svätom Písme. Pretože celé Písmo je Bohom vnuknuté a je užitočné na naše poučenie, budovanie, napomenutie, útechu, všetko, čo potrebujeme, nachádzame v Svätom Písme. [2Tm 3:16]

Od verša 19 stojí: [1Kra 17:19]

[19] **Ale on jej povedal: „Daj mi svojho syna...“**

Žiadne výčitky, žiadne hádky, žiadne „Ja som na vine alebo ty si na vine“, to či ono. Nie, „Daj mi svojho syna.“

[19] ... **A vezmúc ho z jej lona, vyniesol ho do horného príbýtku, v ktorom on býval, a položil ho na svoju posteľ.**

Vidíme, že sa tomu nevyhol. On veril. Poznal vážnosť situácie. On nehľadal nejakú výhovorku. „Uvidíme, čo Boh chce.“ On vedel, čo Boh chce. Boh sa chcel osláviť. Boh chcel nanovo potvrdiť Svoje Slovo.

Ako som to už často povedal o Petrovi. Existujú ľudia, ktorí kážu o tom, že pochyboval a začal sa potápať a potom bol trochu pokarhaný. Ja to vidím presne naopak. Vidím, že Boh to viedol tak, že i apoštol za určitých okolností nezostane úplne pevný. Ale práve tak vidím, že Pán, ktorý vykonal jeden div, je prítomný, aby dal druhý div. Ten prvý div sa stal, keď tento Peter mohol chodiť po vode. Druhý div sa stal, že Pán bol nablízku, videl vystretú ruku, chytil ho za ruku a vytiahol ho von.

Pán je nám nablízku. Pán je prítomný. A ak si myslíme, že sa topíme, nech sa ešte ukáže Jeho ruka. Aj keď nám obrazne povedané voda siaha až potiaľto... – to sme všetci už zažili. A kto to ešte nezažil, ten to ešte zažije. Aj keď nám voda niekedy siaha až potiaľto a vieme, že bez Božieho zásahu to teraz pôjde nadol, potom môžeme taktiež vedieť, že Pán je práve tam, kde je núdza najväčšia, tam je Pán najbližšie, aby zasiahol.

A On žiadneho z tých Svojich nenechá, že by bol zahanbený. Mal by som ja byť ten prvý, ktorý bude zahanbený? Nie, to je nemožné. „Ty verný hrad, skôr padnú nebesia, ako by ma sklamalo Tvoje Slovo,” ako spievame.

Tu ďalej čítame v 1. Kráľovskej 17 vo verši 20:

[20] ***A volal k Hospodinovi a riekol: „Hospodine, môj Bože, či aj na vdovu, u ktorej pohostím, doložíš také zlo, usmrtiac jej syna?”***

[21] ***A vystrel sa na dieťa tri razy a volal k Hospodinovi a riekol: „Hospodine, môj Bože, prosím, nech sa navráti duša tohto dieťaťa do jeho vnútornosti.”***

[22] ***A Hospodin vyslyšal hlas Eliášov a duša dieťaťa sa navrátila do jeho vnútornosti, a ožilo.***

Ak by sme si my teraz položili otázku, či dokážeme veriť, že ten istý Boh, ktorý predsa každému človeku a všetkému, čo má život, pri vstupe do tohto sveta dáva na cestu dych života, nemôže potom ten istý Boh raz opäť vnieť do človeka nový dych života?

Nie je to tak, že každý novonarodený život, ktorý uzrie svetlo sveta, prijíma z milosti Božej dych života do seba a každý človek sa tak stáva živou dušou?

Ten istý Boh, ktorý dáva dych, ten ho môže vziať a ten ho môže prinavrátiť. Ó, kiežby sme mohli veriť, boli by sme videli Božiu slávu. Ó, že by sme Pánovi dokázali viac dôverovať i v hodinách skúšok. Nie výčitky, ale veriť, hľadiť na Boha a potom prežívať, že Pán je verný, že On tých Svojich neopúšťa, i keď nás postihujú veci, ktoré považujeme za takmer nemožné.

Ale počúvajte. Navonok sa všetkým ľuďom deje to isté. Na celej zemi sa ľudia rodia do tohto sveta rovnakým spôsobom, či už sú veriaci alebo neveriaci. Ten istý osud postihuje všetkých ľudí. Neexistujú choroby, ktoré by boli určené pre neveriacich, alebo také, ktoré by mohli byť určené pre veriacich. To isté postihuje všetkých.

Ale čo povedal, myslím, že to bol Asaf vo svojom žalme, ktorý sa vysporiadaval s Bohom a svojím osudom a povedal: „**Všetkým bezbožným sa dari dobre, rozkvitajú, nič im nechýba,**” a takmer by si zúfal. [Ž 73:3-5] Potom stojí nádherný verš: „**Keď som však vošiel do svätyne a videl záver tých bezbožných...**” [Ž 73:17]

On vedel, že ten, kto stojí na Božej strane, ten má večné požehnanie a nejde len o pozemské, časné blaho, ide predsa i o to, čo nasleduje po tomto živote, totiž sláva, do ktorej prejdeme z milosti Božej.

Chcel by som tu čítať ešte posledné verše, od 23: [1Kra 17:23]

[23] **A Eliáš vezmúc dieťa, zniesol ho z horného príbytku dolu do domu a dal ho jeho matke. A Eliáš riekol: „Pozri, tvoj syn žije.”**

[24] **Na to povedala žena Eliášovi: „Toto už teraz viem, že si ty muž Boží a že slovo Hospodínovo je v твоjich ústach pravdou.”**

Predtým tomu verila, po Božom potvrdení to vedela.

Pavol na jednom mieste píše: „**Ja viem, v koho verím.**” [2Tim 1:12] „**Ja viem, v koho som zložil svoju dôveru.**”

My veríme a pretože veríme, vidíme, že Slovo, ktorému veríme, je Bohom potvrdené.

Ak niekedy príde čas, keď sa zdá, že Pán trochu na seba necháva čakať, tak potom platí to slovo: „**Vytrvaj, vyčkaj na zaslúbenie, pretože ono nesklame.**” [Hab 2:3]

Boh naplní Svoje Slovo!

Ako už bolo predtým povedané, nie vždy presne v tom časovom okamihu, kedy by sme to my chceli, ale nikdy nie neskoro! Chválené buď Jeho Sväté meno! Nikdy nie neskoro. Vždy v správnom čase.

A tak smieme i my našu dôveru plne a celkom zložiť na Boha, Pána, v každej situácii, za všetkých okolností, na každom mieste, tam, kde začína niečo chýbať, kde je koniec, kde my už viac nedokážeme pokračovať, tam môže Boh pokračovať s nami i so všetkými ostatnými.

Čo sa týka služby Cirkvi, Pán nám predsa daroval zaslúbenia. Chcel by som k tomu čítať ešte Jána 9, čítame od verša 1:

[1] **A idúc pomimo, videl človeka slepého od narodenia.**

[2] **A jeho učeníci sa ho opýtali a rekli: „Rabbi, kto zhrešil, on a či jeho rodičia, aby sa slepý narodil?“**

[3] **Ježiš odpovedal: „Ani on nezhrešil, ani jeho rodičia, ale aby boli skutky Božie zjavené na ňom.“**

Vy milí, existuje možnosť, že nás postihnú veci, ktoré nesúvisia s hriechom. Nie vždy je hriech príčinou nejakej choroby. V Svätom Písme sú príklady, kde ľudí postihli, akoby sme to my nazvali, „úderý osudu“. Pomyšlime na tú jednu ženu, ktorá bola 18 rokov chromá a Pán povedal: **„Táto dcéra Abraháмова, nad tou sa Boh zmiloval.“** [Lk 13:16]

Ani tu sa nemôžeme pýtať, prečo muselo uplynúť 18 rokov, alebo tu 38 rokov, alebo či museli uplynúť dva či tri roky. To „Prečo?“ chceme dať bokom, to chceme opustiť. Chceme Bohu ďakovať vo viere, že sa nad nami zlutoval a ujal sa nás.

A prečítavam ešte verš, ktorý k tomu patrí, totiž verš 4: Podľa nemeckého prekladu: [Jn 9:4]

[4] **My musíme konať skutky toho, ktorý ma poslal, pokiaľ je deň, pretože príde noc, v ktorej nikto nebude môcť pracovať.**

Ide jednoducho o to, že by boli Božie skutky zjavované tam, kde služba Ježiša pokračuje, tam, kde je zvestované Slovo, evanjelium, plná zvesť spásy – tam Ježiš Kristus pokračuje vo Svojej službe, tam sa deje to, čo sa dialo vtedy v Jeho službe: On potvrdzuje Svoje Slovo skrze sprevádzajúce znamenia a divy.

[4] **Musíme konať skutky toho, ktorý ma poslal, pokiaľ je deň.**

To isté môžeme povedať aj my dnes. Ešte je deň spásy, deň milosti. Ale deň Pánov, deň súdu, sa jednoducho veľmi, veľmi priblížil. Zo dňa ubudlo, sklonil sa k večeru, nastal večer. Duchovne povedané, blížime sa ku polnoci. A Pán dal, aby bolo svetlo v čase večera.

My sa nehanbíme otvorene pred Bohom a všetkými ľuďmi vyhlásiť, že sme v našich dňoch rozpoznali a videli naplnenie Písma a smieme povedať ako vtedy povedala tá žena: **„Teraz viem, že Slovo v твоjich ústach je vsutku Božím Slovom.“**

Tak je to s Eliášom, ktorého Boh poslal v našich dňoch. Slovo Božie bolo v jeho ústach pravdivým Božím Slovom. A za to sme Pánu vďační, pretože takto predsa stojí napísané v Starom i Novom Zákone.

V Starom, v Malachiášovi 4, verš 5: „**Hľa, posielam vám proroka Eliáša predtým, ako príde ten veľký a strašný deň Pánov.**” [Mal 4:5]

A nie je to žiadna náhoda, že Pán priamo po prežití na hore premenenia, keď z hory zostúpil, svojim učeníkom, ktorí sa ho na to pýtali a povedali: „**Prečo učení Písma, zákonníci hovoria, že najprv musí prísť Eliáš?**” dal odpoveď. V Matúšovi 17:11 dal takú jednoznačnú odpoveď, ktorú nemôže žiadny teológ vykladať nejako inak, ako to tu stojí napísané. Matúš 17, verš 11:

[11] **A Ježiš povedal a riekol im: „Eliáš pravda príde prv a napraví všetko.”**

To je zaslúbenie, ktoré vyslovil náš Pán v Novom Zákone, ale odvolával sa na Starý Zákon. On príde a všetko uvedie do správneho stavu.

Ján Krstiteľ, ktorý prišiel v duchu a moci Eliáša, on vykonával svoju službu a sčasti bol taktiež porovnávaný s Eliášom alebo oslovovaný ako Eliáš. On však predsa prišiel pred počiatkom dňa spásy a nie pred započatím toho veľkého a strašného dňa Pánovho a tak máme i v tomto ohľade dokonalý poriadok a rozdelenie v Svätom Písme. A ak tu chce niekto niečo zamlčať, tak to nedopustíme. Potom hovoríme: „Tak stojí napísané. Tak to povedali ústa Pánove a slovo v Jeho ústach je absolútna pravda.”

On povedal: „**Eliáš však príde najprv a všetko opäť uvedie do správneho stavu.**” [Mt 17:11] To bolo ohľadom budúcnosti. A nech je Boh naším svedkom, to sa naplnilo v službe brata Branhama.

Ohľadom Jána Krstiteľa je povedané: „Áno, hovorím vám, **Eliáš už prišiel. Ale oni ho nepoznali.**” [Mt 17:12]

Obidve výroky sú pravdivé, oba stoja v Božom Slove. Ján prišiel v duchu a moci Eliáša, aby Pánu pripravil cestu na základe Malachiáša 3, verš 1 a na základe Izaiáša 40, verš 3.

Potom pozostalo otvorené zaslúbenie, že Eliáš príde predtým, ako príde ten veľký a strašný deň Pánov, aby všetko opäť uviedol do správneho stavu. Pán nech nám k tomu daruje milosť. V Jánovom evanjeliu v 9. kapitole, verš 5, stojí:

[5] **Pokiaľ som na svete, som svetlom sveta.**

Vtedy bol on tým svetlom, on svietil, on vydával svetlo a povedal: **”Kto mňa nasleduje, ten nezotrvá v temnote, ale bude mať svetlo života.”** [Jn 8:12]

Milovaní, ten istý Pán povedal, že aj my sme svetlom. Matúš kapitola 5, veľmi vážne a zároveň nádherné slovo. Matúš kapitola 5 v kázni na vrchu, tu stojí vo verši 14:

[14] ***Vy ste svetlo sveta. Mesto, ležiace hore na vrchu, nemôže sa ukryť***

Teraz prichádza hneď vysvetlenie, objasnenie:

[15] ***ani nezapaľujú sviece na to, aby ju postavili pod nádobu, ale na svietnik.***

Nuž áno, kto je svietnikom? Ján videl sedemramenný svietnik. Svietnikom je Cirkev. Keď Boh dáva svetlo, daruje svetlo, zjavuje svoje slovo, potom musí byť to svetlo postavené na svietnik. ***”Pretože o to pevnejšie máme prorocké slovo, ktoré svieti ako jasné svetlo na temnom mieste.”*** [2Pt 1:19]

Svetlo sa nezapaľuje, aby zostalo niekde opäť skryté alebo aby bolo ukryté. Nie, musí byť postavené na svietnik. A odôvodnenie tu znie: ***”... aby svietilo všetkým, ktorí sú v dome.”*** Vďaka buď Bohu. [Mt 5:15]

Ale nechcel by som zachádzať do podrobností mnohých biblických miest, ale poznáme predsa list Petra, kde stojí napísané, že ***”sme budovaní byť domom Božím ako živé stavebné kamene.”*** [1Pt 2:5]

Kristus je základ, my sme živé stavebné kamene.

Vy poznáte to slovo z listu Židom, kde stojí napísané: ***”Mojžiš bol verný v dome Božom a Kristus ako syn je verný vo svojom vlastnom dome a jeho domom sme my.”*** [Žd 3:5-6]

Takto stojí napísané.

Keď je tu teda povedané, že toto svetlo má všetkým svietiť potom, čo bolo postavené na svietnik, má svietiť všetkým, ktorí sú v dome. [Mt 5:15]

Či je tu mienený pozemský dom a pozemské svetlo, to teraz nechajme bokom, i keď je to tak, jedno je nám však všetkým jasné: Pánovi nešlo len o to, aby ľuďom pozemsky zrozumiteľne objasnil, že keď sa zotmie, nie je len zapálené svetlo a potom zase zakryté, aby zostala tma. Ale že ak už sa svetlo musí zapáliť, tak potom za tým účelom, na ktorý bolo určené, totiž osvietiť tú miestnosť.

Keď tma i zahalí zem a temnota národy [Iz 60:2], Boh vo svojej milosti, vo svojej Cirkvi, vo svojom dome zapáli svetlo a potom sa nesmie toto svetlo

znovu skrývať, nesmie padnúť niekde pod stôl, nesmie byť postavené pod nádobu, nie, má **“svietiť všetkým, ktorí sú v dome.”** [Mt 5:15]

A ja si trúfam povedať, že všetci, ktorí sú v Božom dome, sú v týchto dňoch osvietení svetlom, ktoré nám Boh z milosti daroval. On tu teda hovorí: **“vy ste svetlom sveta.”** [Mt 5:14]

A potom si uvedomíme, v akej súvislosti stojí tento výrok, totiž že svetlo sa zapaluje a je potom postavené na svietnik, aby všetkým, ktorí sú v dome, bolo darované toto osvietenie, toto svetlo.

Ja z celého srdca verím, že to Boh tak učinil v našich dňoch. On dal svetlo v temnote, zjavil to, čo bolo skryté, otvoril porozumenie pre to, čo predtým nebolo možné porozumieť.

A my sme v plnej viere povedať, že i čo sa týka dejín spásy, všetko prebieha podľa plánu, totiž podľa Božieho plánu. Ani v tom Boh nikdy neprihádza neskoro.

Ja viem, že by som bol radšej, ak by sa tie veci odohrávali rýchlejšie, aby už bola radosť a jasot v dome Božom. Ale putujme v tomto svetle, ktoré nám Boh daroval v zjavení jeho Slova a jeho vôle pre náš čas.

Trpezlivo vytrvajte ako vytrval Jób, až sa Pánovi zalúbi darovať plné znovunapravenie a všetkých nás nanovo požehnať a postaviť nás ku požehnaniu pre iných.

Náš Boh má plán, spásnu radu, spásny plán, ktorý vykonáva:

Vtedy mal nejakého Eliáša, ktorý bol poslaný tam, kde sa míňal pozemský chlieb, pozemský pokrm.

V našich dňoch poslal Eliáša, aby nám dal pokrm v pravý čas, aby nás zachoval pri živote počas duchovného hladomoru, pretože takto stojí napísané v prorokovi Ámosovi: **“Prídu dni, že Boh pošle hlad na zem, nie hlad po chlebe ani nie smäd po vode, ale hlad a smäd počuť slová Pánove.”** [Am 8:11]

Ja by som nechcel súdiť, len na základe pravdy povedať, že v našich dňoch existujú dva smery: jedni by chceli počuť to, **“po čom ich uši srbia”** [2Tm 4:3], tí druhí by chceli počuť to nesfalšované čisté Slovo, po ktorom túžia ich srdcia.

Kde pocítujeme my taký pocit, že si musíme tu i tam poškrabať uši? Alebo to hovorí ku nášmu srdcu? Je tu duchovný hlad, ktorý Boh môže utíšiť?

Zhrňme to: v Jakubovi 5 Boží muž v Novom zákone písal: **"Eliáš bol človek ako my a modlil sa..."** – a Boh vypočul a jednal podľa toho, čo sa modlil [Jak 5:17], pretože bol inšpirovaný skrze Svätého Ducha.

Verte mi to: i my budeme mať modlitby, v ktorých nám bude daná inšpirácia Ducha a keď bude modlitba domodlená, vyslovíme to, čo nám Boh skrze Ducha v modlitbe vnukol, a potom sa to stane, tak ako sa to dialo vtedy.

Nový zákon v tomto svetle vrhá svetlo na Starý zákon. Eliáš nielen jednoducho povedal: tak a tak nech sa to stane. Nie, on sa modlil. A v modlitbe mu bolo Bohom zjavené, čo sa musí stať, a potom povedal a vyslovil: **"len na moje slovo."** [1Kra 17:1]

Ale jemu to slovo už bolo dané. Jeho slovo bolo Božím Slovom. On bol ústami Pánovými. Boh skrze neho hovoril.

A to je to spojenie, ktoré Boh vytvára vo svojej Cirkvi v týchto dňoch. Jeho Slovo našim slovom, jeho myšlienky našimi myšlienkami, jeho cesty našimi cestami, jeho skutky našimi skutkami – že by bola vytvorená plná jednota medzi Bohom a Cirkvou, že by to spojenie bolo obnovené, že by sme Bohu opäť dôverovali.

Boh sa nemení, on zostáva ten istý na všetku večnosť. On rozmnožuje múku, olej, chlieb. On mohol učiniť, že odev Izraela sa ani trochu neopotreboval počas štyridsiatich rokov. [5M 8:4]

Štyridsať rokov: rovnaký odev, rovnaké topánky, žiadny obuvník, žiadny krajčír – oni všetci boli nezamestnaní. Nebolo čo činiť. Pán zachoval. Pán daroval vo všetkom trvanlivosť, odolnosť. Náš Boh je všemohúci Boh. On vykonáva na zemi to, čo si predsavzal.

A my sme s vďačnosťou vyznať, že z milosti sme patriť ku jeho ľudu, že sme tvoriť jeho dom. Že sme porozumeli, čo svietnik znamená, že osvietenie, ktoré nám Boh dáva, patrí na svietnik, aby všetci, ktorí sú v dome, v dome Božom, poznali, že je jeden, ktorý putuje uprostred siedmich zlatých svietnikov, [Zj 1:12-13], že existuje jeden, ktorého Slovo platí v jeho Cirkvi.

A my sa sme úprimne a otvorene počítať ku tomu a môžeme spolu s tou vdovou povedať: **"teraz poznávam, teraz viem vskutku, v pravde, že slovo Božie v tvojich ústach je pravdivé."** [1Kra 17:24]

Kolko sa dnes káže zo Slova Božieho? Minulý týždeň som dostal ročenku encyklopédie Britannica, mám predsa celú sériu, a tam hovorí katolícka cirkev o veľkej evanjelizácii až do roku 2000. Tie isté pojmy: evanjelizácia, evanjelizovať, všetko sa všade používa. A ja som už vedel, že v charizmatikom hnutí je ich mnoho a tam je čierne na bielom napísané: „je ich 353 miliónov“, ak sa nemýlim, ako druhé hnutie v kresťanstve za rímskokatolíckou cirkvou, ktorí teraz patria k letničnému charizmatickému hnutiu na celom svete. Počty, ktoré by sme považovali za nemožné, ale teraz stoja napísané v takom diele, v takej knihe, ktorá sa teší celosvetovej povesti.

Vy milí, a to nám opäť pripomína slovo, že na konci budú tie veci tak blízko jedna pri druhej, že **”ak by to bolo možné, boli by aj vyvolení zvedení do bludu.”** [Mt 24:24] Ale nie je to možné, pretože vyvolení sú časťou Slova. Oni veria tak, ako hovorí Písmo [Jn 7:38], svetlo im svieti v temnote, svetlo je na sviatniku.

My vskutku nehľadáme na mužov alebo hnutia, ako sa to pred nami odohráva, my hľadáme na Pána a na to, čo on koná v našich dňoch na základe svojho Slova.

Súrodenci, čas je vážny, v ktorom žijeme. My to predsa dennodenne prežívame: správy sa valia, stále sa objavuje niečo nové z celej Európy. Požije pevne stanovený čas, v ktorom sa krajiny EFTA a EHS zjednotia, do 92-ho, to má byť všetko hotové, zjednotená, jedna zjednotená Európa, všetko pod jednou hlavou, ten veľký európsky dom. Biblické proroctvo sa napĺňa, áno, povstáva pred našimi očami, dejiny prebiehajú.

Vás, milovaní, vo Švajčiarsku sa to možno netýka tak, ako sa to týka nás, ale kto to zažil, čo so sebou prinieslo rozdelenie, môže sa len radovať, že sa to teraz zmenilo. Ale kto by to bol považoval za možné, že tá buda, inak sa to nedá nazvať, ten Checkpoint Charlie, ten hraničný prechod pre všetkých, ktorí nemali alebo nemajú nemecké občianstvo, ktorý platil doteraz, kade všetko prechádzalo – Francúzi, Američania, Angličania, všetci, všetci – tá buda bude prevezená do Washingtonu a umiestnená do múzea ako pamiatka, tie časy pominuli, studená vojna skončila.

A to mi pripomína 13. august 1961, keď dorazili tanky na oboch stranách, tu spojenci, tam Rusi, tri dni stáli namierení jeden na druhého a nikto nevedel, čo sa bude diať. Predvčerom povedal Ševardnadze: za pol roka po dohode môžu byť všetky jednotky stiahnuté.

Čo je to? Musí sa to stať, aby vznikla Európa ako posledná mocnosť, tak ako je to opísané u proroka Daniela a v Zjavení.

Nechceme do týchto vecí bližšie zachádzať, ale ak politika zapadá do biblického proroctva, potom nemôžeme prechádzať pomimo tejto politiky, potom musíme rozpoznať znamenia času a podľa toho zistiť, ako ďaleko už vývoj pokročil.

Boh Pán, zachráň to, čo je stratené, uzdrav to, čo je choré, zjav sa svojmu ľudu a vyvolaj tých posledných von, pretože príchod nášho Pána je veľmi blízko.

Koľko času máme, nevie nikto, jedno vieme všetci: musíme ho vykúpiť [Ef 5:16] a správne využiť, aby sme ľuďom priniesli poslednú zvesť, aby nemali žiadnu výhovorku. Či budú počúvať alebo nie, to je rozhodnutie, ktoré musí urobiť každý sám pred Bohom. Našou úlohou je zvestovať, či už počúvajú alebo nie. Oni majú vedieť, že v tomto čase zaznela božská zvesť a tú chceme priniesť všetkým národom, jazykom a národnostiam.

Nikdy sa nevzdávaj v temnej hodine.

Nikdy nepochybuj o Božom Slove,

to, čo on hovorí, to sa naplní.

Ver, ver vždy.

Amen. Povstaňme ku modlitbe.

Pane, všemohúci Bože, v mene Ježiša Krista z Nazareta ti ďakujeme zo srdca za tvoju prítomnosť. Ty si **"Boh Abraháma, Izáka a Jakoba"** [2M 3:6], Boh Eliáša, Boh Mojžiša, Boh Pavla, Boh brata Branhama, ty si naším Bohom, tým jediným Bohom, ktorý existuje. Ďakujeme ti za to, že si tu dnes prítomný.

Veríme, že tvoje Slovo sa nevracia späť prázdne, pretože vieme, že je pravdivé a nemôže sa vrátiť prázdne, nie, ono vo všetkých, ktorí mu veria, vykonáva to, ku čomu si ho poslal. [Iz 55:11]

Ty môžeš dnes rozmnožovať, ty môžeš činiť divy v každom ohľade. Ďakujeme ti za to a prosíme ťa, nech sa to teraz stane mocou mena Ježiša Krista z Nazareta a skrze autoritu Božieho Slova, mocou Svätého Ducha v mene Ježiša.

Nech je každé Božie Slovo na nás potvrdené ako pravdivé.

Blažené vedomie, Ježiš je môj...

Pane, spoločne ti ďakujeme, že si dal, aby vzišlo svetlo v čase večera. [Zach 14:7] A ďakujeme ti za to, že toto svetlo bolo postavené na svietnik, aby všetci, ktorí sú v dome, boli osvietení a videli cestu, ktorou majú ísť. [Mt 5:15]

Ó, Bože, daj, žeby sme kráčali vo svetle tvojho zjaveného Slova. Ty maj svoju cestu so svojím ľudom v týchto dňoch. Odstráň všetku pochybnosť, každú nerozhodnosť, váhavosť, každú neveru a osláv sa v strede svojho ľudu ku cti a chvále tvojho mena a potvrd' svoje Slovo.

Ďakujeme ti za to, že si to učinil a chválime tvoje slávne meno. Ďakujem ti už teraz, drahý Bože, že budeme počuť svedectvá o tom, čo si tu dnes vykonal. Haleluja.

My veríme, že ty, všemohúci Bože, si dnes v našom strede a že si sa do-svedčil ako všemohúci. Ty stojíš nadovšetkými okolnosťami, nad každou núdzou, každou chorobou. Ó, Bože, a tam, kde sme my na konci, tam začínaš ty, aby si sa slávne dokazoval, preukazoval a potvrdzoval svoje Slovo a preukazoval vernosť.

My vieme, v koho veríme – v teba, toho povstalého a navracajúceho sa Pána, nášho Spasiteľa. Ty si to, ktorého ctíme, teba oslavujeme. Jahve Starého zákona, Jahšua Nového – **”jeden Pán, jedna viera, jeden krst.”** [Ef 4:5]

Ach, Pane, pozdvihni svoju tvár nad nami a daj nám svoje požehnanie a svoj pokoj.

Daruj nám pozitívne zmýšľanie vo viere, pozitívne hovorenie vo viere, Pane, žeby sme zaviazali ústa neviere a aby hovoril len ten, kto verí.

O, milovaný Pane, chválime ťa a uctieваме. Nech je to s nami tak ako s Pavlom, ktorý mohol povedať: **”Verím, preto hovorím...”** [2Kor 4:13] a zaviaz, zavri naše ústa ako Zachariášovi, ak by sme mali hovoriť v neviere, ale uvoľni náš jazyk, keď vo viere vyslovuje Božie zaslúbenia, aby vzdal tebe, živému Bohu, česť.

Pane, ako Abrahám, nazývame tie veci, ktoré ešte neexistujú, ako keby tu už boli, pretože hľadáme na teba, toho neviditeľného, ako keby sme ťa videli putovať v našom strede a potvrdzovať tvoje Slovo ako pravdu. [Rm 4:17, Žd 11:27]

Pane, pozdvihni svoju tvár nad celou Európou, nad celou zemou, ešte raz, ó Bože, ešte raz a splnomocni svoju Cirkev ku poslednej službe, ktorú si nám zveril.

Ty si nás požehnal, ty si svoje Slovo potvrdil. S radosťou budeme odchádzať a vzdávať tebe za to česť v Ježišovom svätom mene.

Haleluja.

Amen.